

MAITASUN AHAZTEZINA

Maialen Leiza Irazusta

Oiartzun

Oraindik gogoratzen dut piano zahar haren soinua. Soinu goxo eta polit horrekin batera dantzatzen hasten nintzen ni, sei urteko neskatxa bat, nekez, dantzatzen zekiena, ile marroixka eta begi beltzekin; zerikusirik ez zuena ondoan zuen gizon zahar eta ile zuri horrekin. Pianoa jotzen zuena, nire lagunik onena, nire aitona.

Arratsaldero-arratsaldero korrika ateratzen nintzen ikastolatik, arnasestuka. Etxera iristerakoan, nire amak egiten zituen gaileten usainak inguratzen ninduen eta lehenengo gauza egiten nuena (eskailerak launaka igo eta gero) amari muxu potolo bat ematea zen. Meriendatzeko, beti bezala, bi gaileta eta esne baso handi bero-bero bat. Gailetak ziztu batean jan eta esne basoa di-da batean edaten nuen.

–Kontuz, Leire! Erre egingo zara!– esaten zidan beti amak.

Korrika joaten nintzen nire aitonaren gelara. Gela polit, txukun eta handia zuen. Eta izkina batean piano hura.

–Aitona, aitona, gaur zein kanta?

–Zuk nahi duzuna, Leire– esaten zuen irribarre batekin.

Egia, beti nik nahi nuena jotzen zuen.

–Orduan, betikoa!– esaten nion nik.

Jotzen hasten zen lehenengo segundotik nire gauzak ahazten nituen eta musikak eta nik bat egiten genuen. Pauso bat ezkertera, beste bat eskuinera, buelta erdia eta salto... Gustura aritzen nintzen eta dantzaria izango nintzela egiten nuen amets. Bukatzerako, bi ordu pasatzen ziren.

–Eoo, aizue, egingo al didazue kasu? Afaltzera! Bosgarren aldiz!

Aitonak eta nik batak besteari begiratu eta barre egiten genuen (baina ez oso altu).

Eta horrelakoak ziren egun guztiak, igandeak izan ezik. Igandeak ziren niretzako egunik onenak. Goizean goiz esnatu eta opil gozo-gozo batzuk eroatera joaten ginen nahiz eta urruti egon. Bidean ahateak ikusten genituen eta aitona eta ni ogia botatzera geratzen ginen pixka batean. Aitonarekin beti pasatzen nuen ondo, gainera, asko mimatzen ninduen... Opilak hartu eta etxera joaten ginen gosaltzera. Horrela igarotzen ziren asteak joan-etorrian.

Lehen aldiz hura gertatu zen arte.

Ni, beti bezala, korrika itzuli nintzen etxera ikastolatik bueltan. Asteartea zen. Etxera iritsi eta aitona-arengana joan nintzen. Bera hor zegoen bere besaulki gustukoenean eserita. Zerbait berezia ikusten zitzaion begietan. Zerbait zuen, begirada galdua zuen.

–Kaixo, aitona, gaur zein kanta?– galdetu nion ohiko moduan.

–Zer? Zein kanta? Nor zara zu?– esan zuen aitonak.

–Ni naiz, Leire, zure biloba!

– Leire? Zer biloba?! Nik ez dut bilobarik!

Momentu horretan bular aldean mina sentitu nuen, min handia. Orduan konturatu nintzen, aitona nirekin ahaztu zela, joan egin zela. Malko potolo bat erori zitzaidan nire masailetik.

–Aitona! Ni naiz, Leire, Leire, zure biloba!– esan nuen malko artean–.

Korrika atera nintzen etxetik eta nire toki gustukoenera joan nintzen, aitonarekin igandero joaten nintzen tokira, ahateak ikustera. Han egon nintzen hiru orduz, eta etxera bueltan joan nintzen. Etxera sartu eta egongelan bertan medikua ikusi nuen nire amarekin hitz egiten. Nire amarengana joan nintzen:

–Amatxo, amatxo, zer gertatzen zaio aitonari?

–Aitonak Alzheimerra du, maitea, eta beste etxe batera joan beharko du bizitzera bere adineko pertsonekin.

–Ez! Ez! Eta ez! Ez dut nahi etxetik joatea!

Joan egin nintzen nire gelara, negarrez.

Denbora batera aitona geriatriko batera joan zen.

Aitonak hamahiru urte eman zituen geriatrikoan eta maiz joaten nintzaion bisitan, berekin

igarotako momentuak gogoratzeko eta gogorarazteko. Denborak aurrera egin ahala, bere gaixotasuna zenbat eta gehiago areagotu, orduan eta gutxiago oroitzen zen nirekin. Baina ez nuen etsitzen, ahal nuen guztietan joaten nintzen bera ikustera: gure abestia jarri eta dantzatu egiten nion. Hori baitzen nire ametsa eta horretan bilakatu zen nire lanbidea, izan ere, balleteko dantzaria nintzen.

Han eta hemen birak egiten hasi nintzen eta azken birako ekitaldia nire herrian eskaini behar nuen. Amari aitona ni ikustera eramateko eskatu nion.

Ekitaldiaren eguna iritsi zen. Agertokira ateratzean nire aitona ikusi nuen. Oroitzapen asko etorri zitzaizkidan gogora. Musika hasi eta dantzatzen hasi nintzen. Musikak eta nik bat egin genuen. Nire aitonak arretaz begiratzen ninduen. Bat-batean pauso bat ezkerrean, bestea eskuinera eta salto...

–Nire biloba da, Leire! Nire biloba!

Erabat hunkituta garrasika hasi zen eta zutik jarri zen, ni bere iloba nintzela oihukatuz. Bera entzun nuenean, gelditu eta negarrez hasi nintzen. Agertokitik jaitsi eta korrika hurbildu nintzen besarkada handi-handi bat ematera.

Orain, berriro, ez daki nor naizen, baina momentu hori ez dut sekula ahaztuko. Eta ziur nago, bere bihotzean maitasun hori betirako sentituko duela.

Zuretzako da, aitona.